

РЕШЕНИЕ

№ 1264

гр. Велико Търново, 22.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, XVII СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: АННА ДИМОВА

при участието на секретаря ВИЛЯНА ПЛ. ЦАЛОВА
като разгледа докладваното от АННА ДИМОВА Гражданско дело №
20224110100946 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по искова молба на "Централна Кооперативна Банка" АД - град София, чрез адв. Р. О. – БАК, срещу К. Б. С. искова молба. Процесуалният представител на дружеството развива съображения, че на 09.06.2020 година между ищеца и Н. К. С. е сключен Договор за потребителски кредит № 79700КР-АА-3383, съгласно който на последния е предоставена в заем сумата в размер на 9 000.00 лева, а последният се задължил да я върне, заедно с дължимите лихви на месечни анюитетни вноски, като крайният срок за погасяване е 12.05.2025 година. Посочва, че кредитът е усвоен по банкова сметка на Н. С. на същата дата. Навежда доводи, че в чл. 4 от договора страните са уговорили годишен лихвен процент в размер на 4.40 %, в чл. 10 – лихва при неплащане в срок на главница, както задължение на кредитополучателя за разходите във връзка със събирането на вземането. Посочва, че месечните вноски по договора са погасявани до 12 април 2021 година включително. Твърди, че в следствие банката е узнала, че кредитополучателят Н. С. е починал на 26.09.2020 година, че наследникът му по закон – синът му К. Н. С. се е отказал от наследството му и отказът е вписан по предвидения ред в Районен съд – Габрово, както и че единственият законен наследник от следващ ред е майка му - К. Б. С.. Посочва, че е проведена комуникация с ответницата, като първоначално е заявила, че ще погаси задължението, а в следствие, че няма да

погасява вноските по кредита. Поради просрочие от 61 дни банката е обявила кредита за предсрочно изискуем, като е изпратила за това покана до ответницата. Твърди, че за вземанията си банката се е снабдила със заповед за незабавно изпълнение и изпълнителен лист по Ч.гр.д. № 3215/2021г. на ВТРС. В срока по чл. 414, ал. 2 ГПК ответницата е депозирала възражение, в което е посочила, че на 18.01.2022 година се е отказала от наследството на сина си, като отказът е вписан по надлежния ред в Районен съд – Габрово. Навежда доводи, че извършеният от ответницата отказ от наследство е недействителен, тъй като преди извършването му наследството е било прието с конклюдентни действия. Посочва, че с ответницата са водени разговори за погасяване на дълга, същата е предприела действия във връзка с изплащане на застрахователно обезщетение по застраховка „Живот“ на Н. С., за което е събирала и медицинска документация. Освен това същата е получила поканата за доброволно изпълнение на задълженията по кредита и е поискала, съответно е получила сумите, натрупани във фонд за допълнително задължително пенсионно осигуряване. Направено е искане да бъде прието за установено по отношение на К. Б. С., в качеството ѝ на наследник на Н. К. С., че дължи на „Централна Кооперативна Банка“ АД - град София сумата в размер на 7 494.43 лева - главница по Договор за потребителски кредит № 79700КР-АА-3383 от 09.06.2020 година, сумата в размер на 87.15 лева – просрочена лихва за периода от 12.05.2021 година до 11.07.2021 година, сумата в размер на 256.39 лева – обезщетение за забава за периода от 21.06.2021 година до 10.11.2021 година, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението по чл. 417 ГПК до окончателното изплащане на задължението. Претендира да бъдат присъдени направените от дружеството разноси по делото както в исковото, така и в заповедното производство.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил отговор на исковата молба. процесуалният представител на ответницата развива съображения, че предявените искове са процесуално допустими, но по същество неоснователни. Посочва, че ответницата се е отказала от наследството на сина си, като оспорва твърденията, че е приела наследството с конклюдентни действия, доколкото съгласно чл. 170, ал. 8 КСО получаването на средства по ал. 1-5 не се счита за приемане на наследство, като не оспорва получаването на сумите, натрупани във фонд за допълнително задължително пенсионно осигуряване на Н. С. Навежда доводи, че останалите, описани в исковата молба, действия също не представляват конклюдентни такива, с които ответницата да е приела наследството на сина си. Направено е искане предявените искове да бъдат отхвърлени като неоснователни и недоказани. Претендира да бъдат присъдени направените от ответницата разноси по делото.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и представените по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Наличието на договорни отношения между ищеца по делото и Н. К. С. не е

спорно, а и се установява от представения по делото заверен препис от Договор за потребителски кредит № 79700КР-АА-3383 от 09.06.2020 година, ведно с погасителен план и ОУ към него /л.20-38/. Не е спорно и че ищецът е изправна страна по договора, доколкото е изпълнил задължението си да предостави на Н. С. договорена сума, което се установява и от приложеното по делото Извлечение от сметка за периода от 01.06.2022 година /л. 39/.

Страните по делото не спорят и че Н. К. С. е починал на 26.09.2020 година, което се установява и от приложеното по делото заверено копие на Препис извлечение от Акт за смърт от 27.09.2020 година, издаден въз основа на акт за смърт № 0044 от 27.09.2020 година на Община Полски Тръмбеш /л. 44/, като от представеното Удостоверение за наследници, изх. № 03226 от 30.09.2020 година на Община Габрово /л. 45/ се установява, че негов наследник по закон е синът му К. Н. С., който обаче се е отказал от наследството, останало от баща му - Удостоверение, изх. № 60256 от 29.10.2020 година на Районен съд – Габрово /л. 46/.

По делото е приложена и Покана за доброволно изпълнение, ведно с известие за доставяне /л. 40-43/, от която е видно, че ищцовото дружество е отправило претенцията си за неизпълнените задължения по договора за кредит до ответницата, в качеството ѝ на наследник по закон на кредитополучателя, като поканата е получена от нея на 13.07.2021 година. Със същата ищецът е уведомил ответницата за размера на задължението по кредита, че същият е обявен за предсрочно изискуем, както и че доколкото синът на кредитополучателя е направил отказ от наследството му, същата се явява законен наследник от следващ ред, съгласно чл. 7 ЗН, като я е поканил да изпълни задълженията в 7-дневен срок.

Не е спорно по делото и че Н. К. С. е имал сключена застраховка „ЦКБ Живот +“ за застраховка живот на кредитополучател по Полица № 141 К 0097845 от 09.06.2020 година /л. 48/. В тази връзка от застрахователя „ЦКБ Живот“ е изискана цялата преписка /л. 122-168/, от която се установява, че от застрахователното дружество са изисквали от ответницата допълнителни документи, във връзка с подадена от ищеца молба за изплащане на застрахователно обезщетение /л. 159/, които са представени от ответницата, както и че във връзка с подаденото уведомление за настъпило застрахователно събитие по полица № 141 К 0097845 ЗЕАД „ЦКБ Живот“ ЕАД е отказало изплащане на застрахователно обезщетение по предявената претенция с Решение по щета № 141 К 20 0115 /л. 137/.

Не е спорно между страните, а и от изисканата и приложена по делото преписка от ПОАД „ЦКБ Сила“ /л. 172 – 183/ се установява, че въз основа на заявление, подадено от ищцата за изплащане на средства от индивидуалната партида в универсален пенсионен фонд от наследник на Н. К. С. , вх. № 17-02-34665 от 08.12.2020 година, на 05.01.2021 година е взето решение № 23931 за еднократно

изплащане на сумата в размер на 3 698.27 лева от индивидуални партии, която сума не е спорно по делото, че е изплатена на ответницата.

Видно от Удостоверение, изх. № 108 от 18.01.2022 година на Районен съд – Габрово /л. 63/ ищцата по делото се е отказала от наследството, оставено ѝ от Н. К. С. , като отказът и е вписан в специалната книга на съда под № 9 от 18.01.2022 година.

По делото е приложено и Извлечение от банковата сметка на Н. К. С. за периода от 02.01.2020 година до 31.12.2021 година /л. 94-102/.

В съдебно заседание, проведено на 21.09.2022 година са събрани гласни доказателства. Свидетелката Д. Х. Н. – кредитен специалист в „ЦКБ“ АД заявява, че Н. К. С. е клиент на банката още отпреди 2020г. Посочва, че лично тя му е подготвяла потребителския кредит, който е отпуснат на 09.06.2020 година и че той лично пред нея е подписал договор за кредит, погасителен план и полицата по застраховка „Живот“ по кредита. Заявява, че след 3, 4 месеца разбрала от негови колеги във „ВиК“, че е починал, като от тях намерили телефонните номера на майка му и сестра му и в края на октомври и ноември 2020г. се свързала с майка му по телефона. Заявява, че я уведомила за кредита на Н. при тях, размера и остатъка по кредита, както и че по кредита има застраховка „Живот“, за да знаят, че може да очакват от застрахователя да изплати сумата по кредита и тя казала, че ще представи документите, които са необходими. Посочва, че след това в края на януари 2021г. от застрахователя ги уведомили, че по тази полица няма да бъде изплатено застрахователно обезщетение и през месец февруари 2021 година веднага се свързала с К. Т., за да уточнят как ще бъде изплатен дългът на сина ѝ, като тя казала, че има възможност и събрана сума от 3 000 лв., които може да внесе по кредита, а за остатъка казала, че ще гледа да внася вноските по кредита. Тогава се свързала с колеги, за да обсъдят възможността за встъпване в дълг и след това ѝ се обадила адвокатка на К., която ѝ казала да не се свързва повече с К. Т., а да разговаря с нея. Заявява, че К. не е внасяла пари по кредита.

В проведеното на 20.10.2022 година съдебно заседание свидетелката А. П. Д. – внучка на ответницата посочва, че за кредита разбрала от баба си и майка си през зимата на 2021г. Заявява, че на 26.09.2020г. внезапно и неочаквано починал вуйчо ѝ, като синът му дори отказал да поеме разноските по погребението и тези разходи останали за майка ѝ и баба ѝ, които нямали никаква възможност. Посочва, че хората влезли в положение и се разбрали баба ѝ да заплати на части, като комшиите също помогнали финансово. Посочва, че през пролетта или зимата на 2021 г. разбрала от баба си, че някаква служителка на банката се обадила и казала, че има необслужван кредит на вуйчо ми. Заявява, че братовчед ѝ, синът на вуйчо ѝ, е направил отказ от наследство, и той не искал нищо да поеме. Знае, че от допълнителното пенсионно осигуряване баба ѝ е получила някакви пари и въз основа на тях тя си върнала парите на комшиите за погребението на вуйчо ѝ.

От приложеното по делото заверено копие на Ч.гр.д. № 3215 по описа на Районен съд - Велико Търново за 2021 година се установява, че във връзка с подадено Заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 417 ГПК на 15.11.2021 година е издадена Заповед № 1340 за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 ГПК и изпълнителен лист срещу длъжника К. Б. С. за сумата в размер на сумата в размер на 7 494.43 лева - главница по Договор за потребителски кредит № 79700КР-АА-3383 от 09.06.2020 година, сключен с Н. К. С. , сумата в размер на 87.15 лева – просрочена лихва за периода от 12.05.2021 година до 11.07.2021 година, сумата в размер на 256.39 лева – обезщетение за забава за периода от 21.06.2021 година до 10.11.2021 година, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението по чл. 417 ГПК до окончателното изплащане на задължението, както и сумата в размер на 156.76 лева, представляваща направени в заповедното производство разноски. Заповедта за изпълнение е връчена на длъжника, който в срока по чл. 414, ал. 2 ГПК е подал възражение, поради което и на основание чл. 415, ал. 1, т. 1 ГПК на заявителя е указано, че може да предяви иск за вземането си.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Предявеният иск за установяване вземането на ищеца към ответника е процесуално допустим, доколкото е предявен в срока по чл. 415, ал. 1 ГПК от кредитор, в чиято полза е издадена заповед за изпълнение по чл. 417 ГПК и срещу която длъжникът е подал възражение в срока по чл. 414, ал. 2 ГПК и има за предмет посочените в заповедта за изпълнение суми.

Предмет на установителния иск по чл. 422 ГПК е установяване съществуването на вземането, за което е издадена заповед за изпълнение на посоченото в нея основание. В този смисъл, за да бъде уважен предявеният по делото иск е необходимо в условията на пълно и главно доказване ищецът да установи наличието на валидно облигационно отношение между ищеца и Н. К. С. по делото по Договор за потребителски кредит № 79700КР-АА-3383 от 09.06.2020 година, усвояването на кредита от кредитополучателя, както и че ответницата отговаря за задълженията на последния, включително твърдяното приемане на наследството от ответницата чрез конклюдентни действия, както и настъпването на предпоставките за обявяване на кредита за предсрочно изискуем и достигането на волята на кредитора за това до длъжника преди подаване на заявлението по чл. 417 ГПК, както и размера на претендираните отделни вземания за главница и лихви и такси. В тежест на ответницата по делото е да докаже възраженията си срещу дължимостта на задължението, включително чрез провеждането на насрещно доказване за извършен от нея отказ от наследството на кредитополучателя, респективно - че е изпълнила задължения по договора за кредит т.е. връщане на предоставените по договора за

кредит суми.

Не е спорно по делото, а и от събраните доказателства безспорно се установява съществуването на валидно облигационно правоотношение между ищеца и Н. К. С. по сключен между тях Договор за потребителски кредит № 79700КР-АА-3383 от 09.06.2020 година, че ищецът е изправна страна по договора и е изпълнил задължението си да предостави на Н. С. договорена сума. Усвояването на сумата по кредита е породило задължението на С. да погаси задължението си към кредитора. Страните по делото не спорят и че Н. К. С. е починал на 26.09.2020 година, както и че синът му К. Н. С. се е отказал от оставеното му от последния наследство. Не е спорно между страните и че ищецът е насочил претенцията си за неизпълнените задължения по договора за кредит до ответницата, като е изпратил до последната покана за доброволно изпълнение, като видно от обратната разписка /л. 43/ не е ясно какви документи са изпратени, а писмото е получено от К. С. на 13.07.2021 година.

Видно от Удостоверение, изх. № 108 от 18.01.2022 година на Районен съд – Габрово /л. 63/ ищцата по делото се е отказала от наследството, оставено ѝ от Н. К. С. , като отказът и е вписан в специалната книга на съда под № 9 от 18.01.2022 година.

Основният спорен по делото въпрос е дали извършеният от ответницата отказ от наследството на сина ѝ Н. К. С. е породил своето правно действие или същата преди това е приела наследството му по смисъла на чл. 49, ал. 2 ЗН – с конклюдентни действия, при което отказът от наследство би бил недействителен. Приемането на наследството е едностранен акт, с който наследникът изявява волята си да го придобие. Съгласно разпоредбата на чл. 49, ал. 2 ЗН мълчаливо приемане има, когато наследникът извърши действия, които несъмнено предполагат намерението му да приеме наследството. Действията могат да са различни, като законът предоставя на съда за всеки конкретен случай да прецени доколко те предполагат волята на наследника да приеме наследството. При изясняването на въпроса дали има мълчаливо приемане на наследство е от значение както поведението на наследника, така и конкретните обстоятелства, от които може да се направи несъмнен извод за намеренията му да се приеме оставеното наследство, т.е. във всички случаи тези действия не трябва да са двусмислени, т.е. от тях да е възможно да се направят и други изводи. Изрично в Решение № 596 от 12.06.1991 година по гр.д. № 353/1991 година на ВС, I г.о. е изразено становище, че мълчаливото приемане на наследство е налице, когато наследникът извърши действия, разкриващи действителното му намерение за приемане, както и че двусмислени действия, от които могат да се направят и други изводи, не сочат на приемане на наследството. Във всички случаи при мълчаливо приемане на наследство е налице строго личен елемент да се свои, т.е. намерението е да се вземе или да се осигури дадено право или благо на наследодателя.

В константната практика на съдилищата се приема, че мълчаливо приемане на

наследството има при извършването както на правни, така и на фактически действия. Така приемане на наследството с конклюдентни действия има при укриване на наследствено имущество, при извършване на действия на разпореждане с имуществото на наследодателя или при предявяване на иск за делба или други иски. Следва да се има предвид, че разпореждането е акт, с който носителът на едно вещно право внася някаква промяна в него, като го прехвърля, видоизменя, ограничава или прекратява. Други правни действия, могат да бъдат сключване на договори или споразумения за права или задължения на наследодателя, искане за обявяване на завещание и др. Фактическите действия от друга страна, могат да бъдат например застрояване на имот на наследодателя, придобиване на плодове от наследствено имущество, плащане на негово задължение и други. По отношение на намерението за приемане следва да се има предвид, че такова намерение не може да е налице, ако лицето няма разбиране, че извършва действие, което може да извърши само носител на правото, т.е. наследник. Така, приемането не може да бъде резултат на хрумване, непремерено и несъзнатото действие, като например изявление към трето лице, че ще приеме наследството или че е наследник и т.н.

В случая по делото съдът намира, че извършените от ответницата действия за снабдяване с документите във връзка със сключената от Н.й С. застраховка „Живот“ на кредитополучател, не представляват действия, които изразяват волята ѝ да приеме наследството му. Напротив, видно от цялата преписка, изискана от ЗЕАД „ЦКБ Живот“ и приложена по делото, тези документи са били изискани от С. по повод заведената щета за застрахователно обезщетение /л. 159/, съответно – са били представени от нея именно във връзка със заведената щета и изплащането на застрахователно обезщетение /л. 160/, с което да бъде погасено задължението на Н. С.. В този смисъл извършените от ответницата действия, водят до извод, че същата не е имала намерение да приеме дълга му, респективно – наследството му, а задължението да бъде изпълнено от застрахователя по сключената от него застраховка. В този смисъл е и Определение № 741 от 10.06.2013 година по гр.д. № 2744/2013 година на IV г.о., както и цитираните в него решение, в което ВКС приема, че снабдяването на наследника с удостоверение за наследници не обективира недвусмислено действие по мълчаливо приемане на наследството.

Освен това настоящият съдебен състав приема, че с провежданите от ответницата телефонни разговори с представители на ищцовата банка, същата не е извършила действия по приемане на наследството, останало от сина ѝ. За да е налице такова, както бе посочено по-горе следва да са извършени правни или фактически действия, от които може да бъде направен несъмнен извод за волята на лицето да приеме наследството. Такива разговори, ако са провеждани и какво е било конкретното съдържание на същите, доколкото свидетелката е служител на банката и може да се приеме, че е заинтересована, водят до извод за покана от страна на кредитора за

изпълнение на конкретното задължение, но не и за приемане от страна на ответницата да го изпълнява. Действително, по делото няма спор, че ответницата е била уведомена за задължението на сина си по договора за кредит, както от служителка на банката по телефона, така и с получаване на покана за доброволно изпълнение, с които действия банката е заявила претенцията си за изплащането на задължението от нея. Ответницата нито е сключила договор за встъпване в дълг, какъвто е коментиран по случая, нито е правила вноски по кредита, като такива правни и фактически действия биха били от категорията, от които може да бъде направен извод за несъмнено намерение за приемане на наследството. Както бе посочено и по-горе приемането не може да бъде резултат на хрумване или несъзнатото действие, като например изявление към трето лице, че ще приеме наследството или че е наследник.

Не на последно място, процесуалният представител на ищеца навежда доводи, че с получаване на средствата, натрупани във фонд за допълнително задължително пенсионно осигуряване на сина си Н. С., К. С. е приела наследството му. Следва да се прави разграничение обаче между получаване на трудово възнаграждение или суми по влогове например, каквото право имат наследниците по закон на починало лице и получаването на процесните суми. Действително нормата на чл. 170, ал. 8 КСО, съгласно която получаването на тези средства не се счита за приемане на наследство, е нова, като ЗИДКСО, където е предвидена, е обнародван с ДВ, бр. 19 от 13.05.2021 година и влиза в сила 3-дни след обнародването му. Въпреки това обаче настоящият съдебен състав приема, че средствата, натрупани във фонд за допълнително задължително пенсионно осигуряване имат същия характер, като тези, предвидени в разпоредбата на чл. 80, ал. 1 КСО, поради което и по аналогия следва да намери приложение нормата на чл. 80, ал. 4 КСО, която е действала и към момента на получаване на процесните суми от ответницата. Това е така, тъй като както пенсиите за осигурителен стаж и възраст например, така и допълнителната пожизнена пенсия се отпускат на лица, които отговарят на определени изисквания – чл. 68, ал. 1 КСО, като тези средства имат за цел осигуряването на един нормален и достоен живот след приключване на трудовия стаж на лицата. В този смисъл нормата на чл. 170, ал. 8 КСО, действително е нова, но настоящият съдебен състав приема, че преди промяната в тази насока е съществувала празнота в закона, поради което приложима по аналогия е разпоредбата на чл. 80, ал. 4 КСО. С разпоредбата на чл. 170, ал. 1 КСО /в действащата ѝ редакция от ДВ, бр. 64/2020 г., в сила от 18.07.2020 г./, законодателят е регламентирал едно самостоятелно право на определен кръг лица при смърт на осигуреното лице да се изплащат еднократно или разсрочено натрупаните средства по индивидуалната му партида. Само изброените изчерпателно в тази норма на КСО наследници по закон, имат признато им от същата норма лично (а не наследено) право да получат натрупаните средства по индивидуалната партида на осигуреното лице, но не и останалите посочени в ЗН негови наследници по закон или по завещание. В този

смисъл посочените лица имат личното право да получат тези средства, поради което не може да се приеме, че се касае за наследимо право, респективно - не би могло да се говори за приемане на наследството или не. Аналогично е положението и при наследствените пенсии. И при тях лично право на такава имат само тези от наследниците по закон на починалото осигурено лице, които са изчерпателно посочени в чл. 80, ал. 2 КСО – деца, преживял съпруг и родители. Само на тях законодателят е признал личното право на такава пенсия, но не и на останалите призовани да го наследят наследници. Поради това наследниците на починалото осигурено лице имат право да получат пенсия след смъртта му, но не по правото на наследяване по ЗН на неговата лична пенсия, а като лично тяхно право на тези от тях, на които специалните разпоредби на КСО признават такова – чл. 80, ал. 2 КСО и чл. 170, ал. 1 КСО. Аргумент в тази насока е и обстоятелството, че макар с измененията на чл. 170 КСО /изм. - ДВ, бр. 19 от 2021г./, в ал. 1 да се разширява кръгът от лицата, които имат право да получат сумите, натрупани по индивидуалните партии на починали лица, законодателят вече изрично въвежда нормата на ал. 8, съгласно която получаването на тези средства не се счита за приемане на наследството.

Предвид всичко изложено по-горе, настоящият съдебен състав приема, че ищцовото дружество не доказва по несъмнен начин - пълно и главно, че ответницата е извършила действия, които по несъмнен начин предполагат намерението ѝ да приеме наследство, респективно – извършеният от нея отказ от наследството, останало от сина ѝ е действителен. В този смисъл същата не дължи изпълнение на задължението по Договор за потребителски кредит № 79700КР-АА-3383 от 09.06.2020 година, сключен между ищцовото дружество и Н. К. С. .

Мотивиран от всичко изложено по-горе съдът намира, че предявените по делото установителни искиове с правно основание чл. 422 ГПК се явяват неоснователни и недоказани, поради което и като такива следва да бъдат отхвърлени.

При този изход на делото претенцията на ответника за присъждане на разноски по реда на чл. 38, ал. 2 ЗА се явява основателна. Предвид неоснователността на предявените от ищеца искиове и с оглед нормата на чл. 7, ал. 1, т. 1 от Наредба № 1/09.07.2004 година за минималните размери на адвокатските възнаграждения ищцовото дружество следва да заплати на процесуалния представител на ответника по делото сумата в размер на 1 083.80 лева.

Водим от горното, Великотърновският районен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от **"ЦЕНТРАЛНА КООПЕРАТИВНА БАНКА"** АД, със седалище и адрес на управление град София, район „Слатина“, бул.

„Цариградско шосе“ № 87, с ЕИК 831447150 срещу **К. Б. С.** от *, с ЕГН ***** искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, във връзка с чл. 79, ал. 1 ЗЗД, във връзка с чл. 60, ал. 1 ЗН **ЗА СУМАТА в размер на 7 494.43 лева** /седем хиляди четиристотин деветдесет и четири лева и четиридесет и три стотинки/ - главница по Договор за потребителски кредит № 79700КР-АА-3383 от 09.06.2020 година, сключен с Н. К. С. , **ЗА СУМАТА в размер на 87.15 лева** /осемдесет и седем лева и петнадесет стотинки/ – просрочена лихва за периода от 12.05.2021 година до 11.07.2021 година, **ЗА СУМАТА в размер на 256.39 лева** /двеста петдесет и шест лева и тридесет и девет стотинки/ – обезщетение за забава за периода от 21.06.2021 година до 10.11.2021 година, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението по чл. 417 ГПК до окончателното изплащане на задължението, за които суми са издадени Заповед № 1340 за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 ГПК от 15.11.2021 година и изпълнителен лист по Ч.гр.д. № 3215/2021 година на ВТРС, като неоснователни и недоказани.

ОСЪЖДА "ЦЕНТРАЛНА КООПЕРАТИВНА БАНКА" АД, със седалище и адрес на управление град София, район „Слатина“, бул. „Цариградско шосе“ № 87, с ЕИК 831447150 да заплати на **адв. Б. И. Г. – САК сумата в размер на 1 083.80 лева** /хиляда осемдесет и три лева и осемдесет стотинки/, представляваща възнаграждение за осъществяваното безплатно процесуално представителство.

Препис от решението, след влизането му в сила, да се приложи по частно гражданско дело № 3215 по описа на Районен съд - Велико Търново за 2021 година.

Препис от решението да се връчи на страните по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд - Велико Търново в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Велико Търново: _____